

Vrijzinnigen Aan de Regge
Rijssen-Nijverdal e.o.
en
Vrijzinnigen Oost-Twente

Nr. 10
Zomer 2023

Inhoud

- Blz. 3 : Redactie, Van de Bestuurstafel
- Blz. 4 : Rooster Bijeenkomsten Vrijz. Aan de Regge en Vrijz. Oost-Twente, 2 september t/m 25 december 2023
- Blz. 5 : Lezing 29 oktober 2023, Hans Legrand
- Blz. 6 : Hoe houden we het luchtig, Jeanne Traas en Anki Veltien
- Blz. 7 : Hoe ver te gaan, Huub Oosterhuis
- Blz. 8 : Zuurstof alstublieft, Jeanne Traas
- Blz. 9 : Architectuur van het vrije lichaam, Adriana Ivanova en Danique Jaspers
- Blz. 11: De Rododendronwandeling van 24 mei 2023
- Blz. 12: "Met respect voor Moeder Aarde", lezing 2 juli 2023
- Blz. 15: Het pad voorbij de bocht, Nicoline Swen
- Blz. 18: Gedachten bij de High Tea van 16 mei 2023, Hans Zwiers
- Blz. 20: Links- of rechtsaf, Henk en Tineke Eijgelaar
- Blz. 22: Vele wegen en hoe we het luchtig houden, Hanneke P-R
- Blz. 23: Langs ongebaande paden Anki Veltien
- Blz. 24: Fietsen in Drenthe, Hermanda en Eef Roelofs
- Blz. 27: Prof.Dr. Manu Keirse, Gerard van Brussel
- Blz. 30: Profeet op de vlucht, Jeanne Traas
- Blz. 31: De weg is niet de weg, Ellie Moonen
- Blz. 33: Informatie Vrijzinnigen Oost-Twente
- Blz. 34: Informatie Vrijzinnigen Aan de Regge
- Blz. 36: LOVE, Alexander Milov

**Kopy voor het kerstnummer graag
vóór 1 december 2023**

Redactie

Het **Zomernummer 2023** van Vrijzinnigen Oost Twente en Vrijzinnigen Aan de Regge staat onder redactie van Jeanne Traas en Anki Veltien.

Wij willen graag uw medewerking in de vorm van een reactie, een verslag van een activiteit, verhaal, gedicht o.i.d. Het adres is:

anki_veltien@hotmail.com

De redactie behoudt zich het recht voor om zo nodig wijzigingen of correcties in de tekst aan te brengen.

Van de bestuurstafel

Na een fijne campervakantie in Noorwegen, probeer ik iets op papier te zetten voor ons ledenblad. In de maanden juli en augustus liggen onze activiteiten grotendeels stil. Toch zijn er nieuwe ontwikkelingen. De Bleekkerk in Almelo is vanaf 2025 geen wijkkerk van de PKN meer.

Daarom moet de Vereniging Vrijzinnig Godsdienstigen Almelo zich heroriënteren. Hun voorzitter Ron van Hutten heeft naast Vrijzinnigen Oost Twente en Vrijzinnigen aan de Regge, ook de Vrijzinnigen Varsseveld, Remonstranten Hengelo en Lochem en het Apostolisch Genootschap van Almelo uitgenodigd voor een gesprek op 22 september. Het thema: Een bezinning over de voortgang van o.a. de vieringen, de pastorale zorg en thematische bijeenkomsten in onze regio. Mogelijk levert dit gesprek voor onze leden ook weer perspectief op voor de periode na 1 mei 2025.

Verder richten we ons op ons laatste verenigingsjaar 2024 waarin de gastvoorgangers voor het laatst zullen voorgaan.

Ook gaan we bedenken hoe we begin 2025 op een passende wijze onze laatste vieringen gaan invullen. Genoeg zaken op ons bordje om mee aan de gang te gaan. We hopen u de komende tijd weer regelmatig te ontmoeten bij onze activiteiten.

Een hartelijke groet, namens het bestuur,

Henk Eijgelaar

Bijeenkomsten van Vrijzinnigen Aan de Regge worden gehouden in de Henricuskapel (HK) in Verzorgingscentrum De Parkstede, te Rijssen en beginnen om 10.00 uur, tenzij anders vermeld. De ingang van de kapel is aan de Oosterhofweg bij de huisnummers 48-152.

Activiteiten/bijeenkomsten van Vrijzinnigen Oost Twente in de/ het Johanneskerk/Kulturhus (JK)
Twekkelerweg 110, 7547 RN Enschede

Rooster Bijeenkomsten 2 september t/m 25 december 2023

Datum	Tijd	Locatie	Bijeenkomst	Voorganger / spreker
10-9	10.00	AdR + OTw Johanneskerk	Viering	Nicoline Swen
1-10	10.00	Henricuskapel	Viering	Marianne Visch
15-10	10.00	Johanneskerk / Kulturhus	Stamppottenbuffet en lezing over muziek en religie	Jan Bijkerk
29-10	11.00	Henricuskapel	Najaarslezing	Hans Legrand
12-11	10.00	Henricuskapel	Gedachteniszondag	Nicoline Swen
3-12	10.00	Henricuskapel	Kapeltreffen	Harm Knoop
17-12	14.30	Johanneskerk / Kulturhus	Adventsbijeenkomst	
25-12 (ma)	10.00	Johanneskerk	Kerst	Nicoline Swen

Lezing 29 oktober 2023,
11.00 uur, Henricus Kapel

Waarom zou je religieuze zoeker willen zijn?

Tegenwoordig laten tot wel 25-30% van de mensen zich inspireren door meer dan 1 religieuze of wijsheid traditie zonder zich aan 1 daarvan exclusief te committeren. Deze religieuze zoekers, veelal

buitenkerkelijk, worden ook wel aangeduid met de Engelse term "Multiple Religious Belongers" of "Spiritual But Not Religious." Tot nu toe werd deze groep door de theologische wetenschap vaak een beetje denigrerend gezien als goedkope reli-shoppers of knutselreligieuzen, maar gezien de hoge aantallen mensen waar het om gaat en het feit dat sommigen deze manier van spiritualiteit heel serieus beoefenen is zo'n houding niet langer gerechtvaardigd.

Ik heb daarom in mijn proefschrift, en ook in een populaire versie daarvan ("Zoeker, wat geloof jij eigenlijk?") de uitdaging ter hand genomen om, als één van de eersten een systematische theologie van de religieuze zoeker te construeren. Het gaat daarbij bijvoorbeeld om de volgende vragen: wat gelooft een religieuze zoeker? En: Waarom? Ik probeer in positieve termen en op een coherente manier te formuleren hoe een religieuze zoeker om zou kunnen gaan met begrippen als ethiek, waarheid, spirituele groei en uiteindelijke werkelijkheid.

Het laatste, en meest spannende hoofdstuk in mijn proefschrift gaat over hoe zoekers aankijken tegen de diversiteit van religieuze en wijsheid tradities. Dat werkt namelijk heel anders dan bij mensen die zich committeren aan één religieuze traditie. De conclusie is dat er hele goede redenen zijn om religieuze zoeker te zijn, en dat het idee dat het hier om goedkoop en oppervlakkig reli-shoppen gaat, vooral snel van tafel moet!

Op 29 oktober vertel ik er graag over. Met vriendelijke groet,

Hans Legrand

Hoe houden we het Luchtig?

Op het moment dat we weer een oproep doen aan de leden, om mee te helpen met het "vullen" van ons gezamenlijke blad, genieten we van uitbundige Meidagen! In veel steden kunnen we tegenwoordig weer genieten van kleurige bloeiende bermen, bomen en struiken, we gaan met een feestelijk gevoel richting Pinksteren!

En daarna komt er hopelijk tijd om weer eens op pad te gaan. Gaan we ver weg of blijven we dichtbij, volgen we precies uitgestippelde trajecten of gaan we op "de bonnefooi", en zien we wel waar we terechtkomen? Zetten we de TomTom even uit en vervolgen we ons pad langs dwaalwegen? Zijn we blij met de omwegen die we soms maken en wat we daar beleven? (Met herinnering aan de mooie dienst over "de omweg" die we onlangs samen meemaakten).

De kranten en het journaal zijn momenteel geen bronnen van vreugdevolle en inspirerende berichten. Deze tijd van 2023 heeft grote zorgen. Oorlog, klimaatproblemen, het hoort bij ons actuele dagelijks leven.

Wat kunnen we wel doen? Een vrijzinnig antwoord is en blijft: een open houding aannemen. Aandacht schenken aan de mensen om ons heen, luisteren, meedenken, openingen zoeken voor het maken van een nieuw begin, én voorbijgaan aan polarisatie. De uitspraak van Albert Schweitzer geldt ook nu nog: "Doe iets moois. Anderen kunnen het imiteren".

Daarom, lieve mensen: Kom met verhalen, over welke (dwaal)wegen U heeft gevolgd tijdens de vakantieperiode, welke opbeurende ontmoetingen U heeft gehad, welke luchtige verhalen U heeft bewaard, schrijf ze op en deel ze met ons allen!

Mooie vakantietijd gewenst, en hartelijke groet,

Jeanne Traas en Anki Veltien, redactie

En hierna volgen de bijdragen van onze leden, gebaande en ongebaande wegen, vakantie vierend, "gewoon" een gezellige bezigheid met elkaar of een indringende gedachtegang, waarbij de geest de wegen van een andere geest volgt.

HOE VER TE GAAN?

Hoe ver te gaan? En of er wegen zijn?
Nooit meer gebaande.
Hoeveel paar voeten zijn zij? Twee, drieduizend.
Nog bijna slaven, vreemden voor elkaar.
Kreupelen, blinden.
Maar met iets in hun hoofd dat stroomt en licht geeft.
De zon zal hen niet steken overdag.
Bij nacht de maan niet.
Zij stoten zich aan stenen. Niemand draagt hen.
Omdat zij willen leven als nog nooit –
Angstig te moede
Zijn zij gegaan met grote hinkstapsprongen.
Niet hier hun vaderland, en schaamteloos
Wagen zij alles.
Soms wordt woestijn oase waar zij komen.
Vrijheid ontkiemt in hen, gloeit aan, dooft uit,
Zal weer ontvlammen.
Zij blijven kinderen, zij worden groter.
Hun stoet is zonder einde en getal.
Tel maar de sterren,
Zij weten van de Stad met Fundamenten.

[tekst: Huub Oosterhuis; muziek: Antoine Oomen](#)
(<https://youtu.be/qr20Rj6V1pY>)

Zuurstof alstublieft, Jeanne Traas, 11 juli 2023.

Opeens kwam hij met het bericht dat hij stopt als minister-president:

Mark Rutte. Op 10 juli 2023. We waren er getuige van, en we bewonderden hem, hoe hij, ondanks de enorme maatschappelijke problemen, vele jaren opgewekt bleef en de moed erin hield. Maar veel problemen bleven

onopgelost. En toen iemand zei, op die 10^e juli: "Zijn vertrek zorgt voor zuurstof!", dacht ik: "ja, onze maatschappij is echt toe aan een nieuw begin". Omdat velen geen lucht krijgen. Ze voelen zich angstig, ziek, geïsoleerd, buitengesloten, eenzaam.

Wat helpt dan, hoe vinden we zuurstof om dat nieuwe begin te maken? Je kunt op reis gaan. Natuurlijk is het opzoeken van andere streken een mogelijkheid, het afstand nemen van de dagelijkse gang van zaken doet een mens goed. Maar verandert het je ook?

In haar roman "Het lied van Ooievaar en Dromedaris" schrijft Anjet Daanje een mooie zin op: **"Het niet begrijpen – het wonder van het leven, het mysterie van de dood – laat zich alleen vangen in kunst!"**

En dat brengt mij zelf dan ook bij mijn antwoord op de vraag voor ons zomernummer: "*Hoe houden we het luchtig?*" Ik zeg dan: "Met kunst!" Ik houd van taal, ik houd van poëzie, van romans, van goede verhalen, van toneel, van muziek, van beeldende kunst enz. enz. Scheppende geest, die in mensen zit! Daar krijg ik zuurstof van, daar knap ik altijd weer van op. Of het nu een Bijbelverhaal is, of ik zie een stel acteurs aan het werk: het is de menselijke verbeelding die ons uit de beklemming halen kan van wat er allemaal fout kan gaan. Daar kun je je voor openstellen! Het kan je veranderen!

Heel in het bijzonder trof ik een Bulgaarse/Nederlandse dichteres, Adriana Ivanova, die een bundel poëzie publiceerde met de (geheel

toepasselijke) titel **“Zuurstof”**. Ze licht toe: “We hebben allemaal zere plekken. Plekken die onstilbare verlangens en verstikkende verliezen herbergen. Ons knagend en koortsachtig uit onze slaap houden. Plekken die we het liefst verzwijgen, verstoppen, vergeten....” De bundel is een aanrader, vind ik!

In 2020 maakte Adriana Ivanova samen met Danique Jaspers een korte poëziefilm, waarmee zij samen dat jaar de “Open Call Prijs” wonnen van het debatcentrum De Balie in Amsterdam en het Amsterdam 4 en 5 mei Comité. Op VPRO Mondo op NPO2 werd dat filmpje uitgezonden. Het is vast nog wel te zien via “Uitzending Gemist”! Geniet ervan! Het gedicht dat zij samen filmden staat hieronder afgedrukt.

De makers vragen zich af: “Hoe kunnen we ons lichaam en onze geest inzetten als instrument om vrijheid te ervaren?”:

Architectuur van het vrije lichaam

Adriana Ivanova/Danique Jaspers

De straten slapen maar binnen in ons bruist het
in ons woekert een landschap aan verlangens
een landschap dat naar leegte luistert
want waar we doorgaans in andermans armen
naar nieuwe werelden zoeken
hebben we enkel de eigen plooiën en hoeken
en toch zijn de mogelijkheden groter dan je denkt
het lichaam een instrument
de geest kent geen grens
als je op dezelfde plek blijft staan
kun je eigenlijk overal heen gaan
wellicht kunnen we - nu er uren zijn om te rekken -
veel van onze onverteerbare gedachten
als onkruid uit onze hersenkieren trekken
daarna misschien enkele zere plekken
op ons lijf in slaap zingen
(vooral de plekken die nog rouwen)
zodat zich ook daar op den duur

vergezichten kunnen ontvouwen
alles wat we in ons hoofd vormgeven
valt met de minste bewegingsvrijheid te beleven
wie het eenmaal doorheeft
reist dus makkelijk van ruis naar roes
zonder de rationele vrees om door heimwee te worden verwoest
want straks kunnen we weer voelen in uitroeptekens
zijn er aanrakingen om ons aan te laven
straks hoor je ons aan naasten en vreemden vragen:
"weet je nog toen de waanzin van de wereld zichtbaar werd?"
Maar voorlopig slapen de straten
en blijft het binnen in ons bruisen
omdat er steden, zeeën, sterrenstelsels
in ons hoofd huizen.

De Rododendron wandeling

Op 24 mei 2023 hebben wij onder leiding van **Jan Wolter Hamberg** gewandeld langs de Rododendrons op de Sallandse Heuvelrug nabij Haarle en het Torentje van Palthe. Hieronder een impressie van deze zeer geslaagde wandeling met thee/koffie en wat lekkers als sluitstuk van de middag.

Lezing “Met respect voor Moeder Aarde”

Over bovenstaande titel gaf Francine van Rossem op zondag 2 juli een lezing aan een gehoor van 23 aanwezigen. Zij had haar lezing opgevolgd met een PowerPointpresentatie.

Verder had zij gezorgd voor een kleine uitstalling van wilde kruiden. Kruiden ingedeeld op het smaakvoller maken van gerechten en op hun geneeskrachtige werking.

Francine is een biologische boerin met haar boerderij aan de Drostendijk te Rijssen. Zij teelt groenten en kruiden op zanderige grond, arm aan humus. Grond die biologisch bemest wordt om het biologische keurmerk SKAL te behouden. De bemesting wordt gedaan met stalmest (zij houdt kippen en paarden) en door het composteren van groente- en tuinafval onder toevoeging van mineralen.

Het onderwerp is actueel gelet op de stikstofcrisis, de transitie naar kringlooplandbouw en het mislukken van het landbouwakkoord. Alhoewel gewichtig, gaat het in deze lezing voornamelijk om de kwetsbaarheid van Moeder Aarde.

In doorsnede gezien kent onze planeet een uiterst dunne aardkorst. De grootte van de aardstraal bedraagt 6370 km. De dikte van de oceanische aardkorst bedraagt rond de 8-10 km en die van de continentale korst rond de 30-40 km tot wel 80 km bij gebergten. Doorgaand op de continentale aardkorst vermengt zijn toplaag zich met de bovenliggende, vochtige dampkring. Tezamen vormen zij de biosfeer, waarin zich al het landleven bevindt. Van de bodem betrekken alle vasteland bewoners (mensen en dieren) hun voedsel, voornamelijk planten. Dit bovengrondse leven zou niet kunnen bestaan zonder het ondergrondse leven. Daarbij gaat het om een microleven van bacteriën, schimmels en insecten als wormen, pissebedden in één groot complex geheel. Dit complex zorgt voor de aanvoer van voedingsstoffen en mineralen uit de diepere ondergrond

en dampkring en de afbraak van vergaand leven boven- en ondergronds in een continu proces. Dat proces wordt de kringloop genoemd.

Halverwege de 19e eeuw werd de kringloop doorbroken met de invoering van grootschalige landbouw. Hongersnood, gebrek aan biologische kennis en winstbejag waren de aanjagers tot de invoering ervan. Vrijwel gelijktijdig ontstond de grootschalige industrialisatie. De gevolgen waren uiteindelijk desastreus. Er ontstond een uitmergeling van de voedingsbodem en een afname van de biodiversiteit. Die gebreken werden resp. ondervangen door het gebruik van kunstmest en chemische bestrijdingsmiddelen. Die laatste werden ingezet tegen schadelijke insecten en schimmels. Een bestrijding waarvan ook nuttige bacteriën, schimmels en insecten de dupe werden. Die vergiftiging maakte dat onze voedingsbodem in de gevarezone terecht is gekomen en daarmee de kwantiteit en kwaliteit van ons voedsel.

Francine betoogt dat onze huidige wijze van voedselproductie niet langer houdbaar is en dus op de schop moet, willen wij er zelf niet aan ten gronde gaan. Zij stelt dat politici en alle verantwoordelijken onvoldoende beseffen hoe kwetsbaar wij zijn in onze voedselproductie als het gaat om onze leefbaarheid. Want sinds 1850 is er een forse afname van de biodiversiteit. Slechts 12 gewassen maken wereldwijd voor 75 % deel uit van de voedselproductie. De helft van onze plantaardige voedselenergie komt slechts uit drie granen: rijst, tarwe en maïs.

De biologische teelt maakt dat er meer respect is voor biodiversiteit in onze biosfeer. In de supermarkt bevatten groenten minder smaak- en voedingsstoffen en ontbreekt de relatie met de natuur. Bovendien is er, economisch gezien, sprake van een scheef verdienmodel: de telers worden uitgebuit, een zonde waaraan de agrarische industrie zich eveneens schuldig maakt.

Francine gaat voorts nog in op het nut van wilde planten als geneeskrachtig kruiden, die helpen bij de genezing en verzachting van snij- en schaafwondjes, kneuzingen, keelpijn, blauwe plekken en jeuk door planten en insecten. De farmacie hebben die eigenschappen chemisch gekopieerd en tot hun verdienmodel gemaakt. De natuur levert ze gratis!

Uit de lezing zou afgeleid kunnen worden dat het hopeloos gesteld is met onze aarde. Gelukkig is de toestand van onze aarde (nog) niet omkeerbaar en maakt dat wij hoopvol kunnen zijn. En bovendien stelt zij dat wij niet machteloos zijn, getuige de recente aanname van de Europese natuurherstelwet. Doch actie blijft vereist en wel één die gericht is op de vergroting van de natuurlijke biodiversiteit van onze voedselbodem met zijn grond- en oppervlaktewater. Heel mooi vat Francine die actie samen in de slagzin:

"Wat gij niet wil dat u geschiedt, doe dat ook de aarde niet"

Tot slot wijst zij op haar website <http://www.kruidenhuisdevlo.nl/> en ook op de film "Onder het maaiveld" te vinden op <https://www.onderhetmaaiveldfilm.nl/>.

Als dank voor al het gebodene ontving Francine onder applaus een Fairtrade pakket.

Gerard van Brussel

Het pad voorbij de bocht

Net terug van vakantie, roept de oproep van Anki en Jeanne bij mij allereerst beelden op van de fantastische reis die ik dit jaar met mijn gezin gemaakt heb.

We liepen van Göteborg naar Noorwegen. Een reis door donkere wouden, langs grote, stille meren, door oneindige velden bosbessen en nog zoveel meer. Vijf kleine figuurtjes, met grote rugzakken op de rug die voetje voor voetje door het land gingen. Soms waren er touwen waar we ons mee naar boven moesten trekken, of ons juist aan lieten zakken. Soms had de regen het pad veranderd in een beekje en moesten we ons een weg zoeken via droge polletjes of stenen. Er waren dagen dat we niemand tegenkwamen, maar ook een dag dat twee toevallige voorbijgangers ons leerden hoe we cantharellen konden vinden. Er was totale stilte en de roep van een uil, de plons van een vis en de liedjes van twee meiden vanuit hun tent.

Zo naderden wij stapje voor stapje ons doel. En toen was daar storm Hans. Noorwegen was net bereikt, het eind van de tocht nog niet. Maar met Hans viel niet te spotten.....

Na een dag reizen waren we terug in zuid Denemarken. Een wereld van lieflijke dorpjes, gezellige strandjes en een vriendelijk landschap. Het voelde als een vakantie in een vakantie. Geen 'droogvoer' meer, maar vers brood, groente en iets lekkers bij de koffiepauze! En zon!

Wat zo'n wandeling (voor mij!) zo mooi maakt is dat je 's ochtends niet weet waar je 's avonds slaapt, je weet niet hoe het pad er voorbij de bocht uitziet en alle dagelijkse bezigheden worden klein en overzichtelijk: je hebt 3 T-shirts bij je, er zijn nooit meer dan 5 bordjes af te wassen en je kan kiezen tussen kaarten of kwartet.

Toch weet ik ook wel dat ik zo kan genieten omdat ik niet alleen ben. Degenen die mij het liefste zijn, lopen met mij mee. Eigenlijk is alleen maar veel 'ballast' van het leven even weggevallen en krijgt wat voor mij het belangrijkste is daardoor alle ruimte. Wat thuis soms ondersneeuwt, komt met een omweg via Zweden weer aan het licht.

Nicoline Swen

Licht, lucht, ruimte bij de Marker Wadden 2022, Mary en Menno Keizer

Gedachten bij de High Tea op 16 mei in het Johanneskerkje in Tweekelo

Een aantal decennia geleden las ik voor een studie het boek 'Het Menselijk Gelaat' van Emmanuel Levinas. Levinas was een [Frans-joodse filosoof](#) van [Litouwse](#) afkomst die leefde van 1906 tot 1995. Het was, in mijn herinnering, een niet eenvoudig boek op de grens van theologie en filosofie. Ik dacht aan hem tijdens de High Tea in het Johanneskerkje.

In de visie van Levinas openbaart 'De Oneindige' (God) zich in het gelaat van de *Ander*. Wie de ander bewust aankijkt staat in zijn visie oog in oog met het Goddelijke. Ik vond het toen, en nu nog steeds, een fascinerende benadering van ons bestaan.

Terug naar de High Tea waar ruim 40 mensen luisterden naar een boeiende lezing van de componist Jan Bijkerk over de relatie tussen muziek enerzijds en symbolen en rituelen anderzijds. Jan is een begenadigd verteller die de aanwezigen boeide met humor en veel, heel veel muziek.

Voor de daaropvolgende high tea hadden velen iets, -al dan niet zelf gemaakt-, lekkers meegenomen. Op borden, schalen en etagères werd een keur aan hapjes gepresenteerd, hartig en zoet, klein en groot. Allemaal even lekker. En gezellig omdat de aanwezigen met regelmaat hun leeggegeten gebakbordje weer aanvulden met andere lekkernijen. Wat weer leidde tot gesprekken met bekenden maar ook met onbekenden. En juist dan hoor je nieuwe opmerkingen en verhalen.

Een veel gehoorde opmerking was dan ook om zoiets vaker te doen. Begrijpelijk.

Mensen hebben, als sociale dieren, contact met andere mensen nodig. Niet alleen met de bekende mensen dicht om ons heen, maar juist ook met mensen buiten onze vaste sociale groep. Door te praten met mensen die andere dingen doen, zeggen en er anders uitzien verrijken we onszelf.

Zo zijn vakanties voor mij altijd een mooie gelegenheid om contact te leggen met wildvreemden. Zo'n contact leidt vaak tot een gesprekje over andere vakanties, hotels en plaatsen waar het al dan niet goed toeven is. Of heel andere onverwachte onderwerpen zoals het uitstippelen van een route of de kwaliteit van de droge witte wijn.

Contact met anderen leggen is belangrijk.

Dat vindt niet alleen Emmanuel Levinas maar ik ook. Ik verheug me nu alvast op een volgende activiteit waar we elkaar weer kunnen ontmoeten.

Hans Zwiers

Links of rechtsaf, zomer 2023

We hebben besloten om dit jaar wat in Zuid-West Noorwegen rond te scharrelen. In ons campertje, met zijn tweeën en de hond Pepper

We bekeken per dag wat we zouden gaan doen, verder trekken, blijven, scharrelen dus. Het bracht ons in het Hemsedal op een camping aan de rivier de Hemsila, de weg lag een stukje hoger dan de camping wat betekende: een steile helling omhoog om weer van de camping op de weg te komen en

scherpe bocht naar rechts vanuit de steile helling.

Onze kleinzoon Torre zou zeggen: gedoetje.

Ik koos voor de gemakkelijkste weg: linksaf terwijl rechtsaf eigenlijk de bedoeling was.

En die keuze (was het een keuze?) bracht ons onverwacht bij de Uvdal Stafkirke één van de oudste stafkirkes van Noorwegen. Het is van binnen prachtig beschilderd. Het is gebouwd in 1168 maar heeft daarna nog verschillende aanpassingen ondergaan. Een allervriendelijkste gids vertelde mooi over het kerkje en zijn bezoekers.

In de twaalfde eeuw waren de kerkgangers soms drie dagen over bergen en door dalen onderweg om een bijeenkomst te bezoeken.

We waren blij dat we een onverwachte andere afslag hebben genomen.

Henk en Tineke Eijgelaar

Uvdal Stavekirke

Vele wegen en hoe we het luchtig houden...

Op weg gaan. Met een plan, van A naar B(eter?) en (liever) toch weer rechtstreeks terug naar huis omdat het daar 'best' is? Je weet wel: oost, west....

Of met onbestemde, onbekende bestemming vertrekken en maar zien waar het schip strandt?

Twee uitersten. Wat kies je, wat past bij je? Er is ook nog een gulden middenweg. Je moet een afweging maken. Onze levensweg is soms gepland, soms zelfs geplaveid met goede voornemens, maar vaak ook een dwaalweg waarop we zoeken en hopen te vinden. Persoonlijk houd ik meer van dwaalwegen dan van gebaande paden. Daarom voel ik me thuis bij 'Aan de Regge'.

Gebaande paden zijn voorspelbaar en vaak door een ander bedacht. Ik zoek het graag zelf uit. En de terugweg is bij mij zo mogelijk altijd een andere route dan de heenweg. Zolang de dwaalweg maar geen verdwaalweg wordt.

Hoe houden we het luchtig.... is de vraag van de redacteuren. Zelfs vogels die vrij door de lucht vliegen, hebben een bepaalde route. Feilloos weten ze de weg door de lucht te vinden. En zeedieren weten feilloos de weg door het water. Kijk maar naar bv. de walvistrek.

Wij denken dat we niet meer zonder navigatie kunnen. Ik zou de TomTom ook niet willen missen! Maar probeer het eens: neem een willekeurige afslag, schakel de snelwegen uit of de hele navigatie.

Bij dwaalwegen en omwegen denk ik speciaal aan vakanties. Dan heb je tijd om te dwalen. Lopend, fietsend, met de motor, auto, boot of camper (met de trein of het vliegtuig wordt dat wat ingewikkeld). Je laat je verrassen door wat er op je weg komt. Het was onze favoriete manier van reizen. Zo min mogelijk uitgestippeld, behalve de richting. Tijd.... die kun je ook némen. Ook in je dagelijks leven. Je niet laten leven, maar zélf je tempo en je route bepalen. Eigenwijs. Eigenzinnig. Vrijzinnig. Heel zinnig.

Hanneke P-R, augustus 2023

Langs ongebaande paden

U kent ze wel, die schroevenverzamelingen, de latjes die altijd nog wel eens van pas kunnen komen, de knoopjes van die oude overhemden of blouses, die toch zo'n bijzondere vorm hebben, de draadjes met die prachtige kleur, zonde om weg te gooien. Met als gevolg dat je bijna een kringloop in je eigen atelier, schuur of hobbykamer hebt.

Wanneer je een beetje een verzamelaar bent, heb je van alles in potjes, bakjes en doosjes waar je ooit nog wel eens wat mee zou kunnen doen. Een "normaal" mens zou zeggen: opruimen die handel, in de prullenbak ermee, neemt alleen maar ruimte in, wat moet je met die rommel.

Maar soms komen ze van pas. Als je in een bui bent van lang zal ze leven, kijken wat ik nu met die pot met draadjes, die onmogelijke knoopjes en dit te gekke stofje kan.

Nou dit dus, gewoon achter je naaimachine, de knoopjes en de draadjes naast het lapje leggen en gaan met die banaan. Vraag me niet wat ik erbij heb gedacht en wat het voor moet stellen, dat laat ik geheel en al aan je eigen fantasie over. Dit is alleen maar een voorbeeld van, met wat je in je laden en potjes hebt, verbinden tot iets wat nog niet eerder op deze wereld bestond en ook nooit meer zal bestaan. Met bestaand materiaal op pad gaan langs ongebaande wegen en een compositie maken die alleen jij mooi hoeft te vinden en waar alleen jij helemaal gelukkig van wordt. Goede wandeling!

Anki Veltien

Fietsen in Drenthe

Eind juni hebben we een paar dagen gelogeed in hotel De Eeserhof in Ees.

Ees is een klein Esdorp op de Hondsrug een paar km. ten zuiden van Borger.

De door de akkers lopende nieuwe snelweg die gaat van Emmen tot voorbij Assen geeft het oude dorp een wat moderne uitstraling. De snelweg

passeert een aantal dorpen zonder ze aan te raken. Het echte karakter van de dorpen is daardoor niet veel aangetast. De verbindingswegen in de dorpen zijn nog voorzien van de gebakken klinkers en nodigen niet uit tot hard rijden. De geasfalteerde twee baans snelweg wordt in de volksmond de Hunebed Highway genoemd.

Rondom het grotere dorp Borger loopt een stromende beek die wordt gevoed door het kwelwater uit de bronnen van de hoger gelegen essen. Op de hoge akkers van de Hondsrug wordt veel gerst verbouwd. Deze graansoort staat eind juni op het punt om rijp te worden en enkele akkers kleuren dan ook goudgeel. Op de lagergelegen velden zie je meer aardappelen en suikerbieten. Dit gewas heeft meer water nodig.

De aardappelen bloeien hier en daar prachtig wit, crème en roze.

Het fietspad van Ees naar Borger loopt naar beneden en het dorp Borger ligt dan ook een paar meter lager. In Borger ligt het grootste hunebed van Drenthe. Het fietspad vanuit Borger loopt voor een deel langs die beek die verderop bij Gasselte de Hunze wordt genoemd.

We kwamen langs een grafheuvel met grote oude eiken midden in de gerstakker. De heuvel lijkt het wel op een hunebed onder de grond. Dit oude prehistorische overblijfsel is nog helemaal intact. Tussen de wortels van de oude bomen liggen onder de grond nog hele dikke stenen waar- door waarschijnlijk in vroeger tijden de bewoners of landbouwers moeite hebben gehad om de stenen weg te krijgen en is de heuvel daarom blijven liggen. Het infobordje vermeldt dat de heuvel dateert uit de bronstijd en dus duizenden jaren oud is. Een mooie fietstocht van Borger en de Hondsrug loopt langs het buurtschap Bronneger via de dorpen Drouwen en Gasselte naar het noordwesten via het Boomkroonpad door de staatsbossen van Gieten en Borger. Tussen Bronneger en Drouwen loopt het fietspad wat omhoog over de Hondsrug en komen we langs akkers en door bosgebiedjes met kleine hunebedden.

Dit gebied met kleinschalig akkerland, grote boomgroepen met eiken en een slingerend fietspad straalt een geweldige ouderdom uit en dateert van ver voor het jaar nul.

De mevrouw met het blauwe jasje is wel van deze tijd en fietst elektrisch. Wat later fietsten we door lange zandwegen met beukenlanen en via de beek het Anderse Diep en de akkers rondom Rolde. Daarna via het dorp Anderen en de brug over de beek van het Rolder Diep op een schelpenpad dwars door het Balloërveld.

Opeens moesten we stoppen voor een kudde Drentse heideschape die het pad overstaken.

Het Balloërveld staat bekend om de weidse heidevelden, stuifzandvlaktes en historische sporen die nog steeds te vinden zijn in de oude heide. De sporen zijn afkomstig van de boerenkarren die koersten op de torenklok van Rolde in

de Middeleeuwen, ze zijn in de oude heide na honderden jaren nog steeds te zien.

Op de heide in de Borkeld in onze contreien loopt ook zo'n spoor.

Aan de westkant van het Balloërveld stroomt het Amerdiep. In de omgeving is deze beek omringd door natte grasvelden. Het fietspad aan westkant van het Balloërveld ligt wat lager dan het heideveld. In de berm van dit pad zijn op dit moment (einde voorjaar) nog bloeiende wilde orchideeën te zien. Op de terugweg naar het hotel kwamen we langs het dorp Grolloo, dit dorp is bekend van een Drentse Countryzanger, ook woont hier een andere bekende landgenoot.

Aan de westkant van de Hondsrug ligt een groot akkergebied met het gehucht Eesergroen in het midden. De waterstromen zijn op sommige plaatsen gekanaliseerd, ze zijn hier en daar voorzien van stuwen om het water zoveel mogelijk in het gebied vast te houden. Hier worden de streekproducten voor mens en dier verbouwd.

Ook zijn al enkele akkers verhuurd aan bedrijven die zonnecellen plaatsen voor meer energie. De vraag is of dit een goede ontwikkeling is.

Als al onze auto's elektrisch gaan worden (bijna 2 per gezin) gaat dit wel ten koste van de akkerbouw en ons voedsel. Volgens veel Twentenaren is het alternatief met hoge windmolens ook geen gelukkige oplossing.

Fijne zomerdagen en een goede vakantie voor iedereen.

Hermanda en Eef Roelofs

Prof. Dr. Manu Keirse

Manu Keirse is geboren in 1953. Hij bracht zijn jeugd jaren door in Dudzele, een boerendorp gelegen tussen Brugge en Knokke in West-Vlaanderen. De katholieke gemeenschap telde toen 2000 zielen. Op de basisschool onderscheidt hij zich met hoge cijfers. Vormend is vooral geweest zijn rol als misdienaar. De pastor doet geregeld beroep op hem bij bedienen van het ritueel "Sacrament der stervenden", kort voor iemands overlijden. De jonge Manu, de

naam is afgeleid van zijn voornaam Emmanuel, maakte dus vaak de dood van nabij mee. De gesprekken met de pastor na een overlijden leerde hem dat dood en sterven bij het leven behoren. Want in de slaapkamers van de stervenden ervoer hij naast verdriet ook verbondenheid tussen mensen.

Als 18-jarige gaat hij klinische psychologie studeren Koninklijke Universiteit (KU) te Leuven. Zijn moeder bracht hem tijdens zijn studieperiode vaak naar de bushalte en zei ooit eens tegen hem: "Vergeet nooit waar je vandaan komt. Alles wat je ginder leert, moet je toepassen voor mensen die die kans niet hebben gekregen". Haar oproep werd zijn levensopdracht.

Manu begon zijn loopbaan als vrijwilliger op de afd. Oncologie van een ziekenhuis en eindigde ten slotte als staatssecretaris Volksgezondheid. Als directeur Patiëntenbegeleiding van de Leuvense universitaire ziekenhuizen zet hij zich in voor de zieken. Daar ziet hij hoe krampachtig de medici omgaan met sterven en dood. Een omgang die hem tegen de borst stuit. Die gevoelde weerstand zorgde er uiteindelijk voor dat hij zich richt op de laatste levensfase van mensen. Daarmee komt hij aan de wieg te staan van de palliatieve zorg in België. Van zijn hand verschijnen een flink aantal boeken, waarvan 'Helpen bij verdriet en verlies' een standaardwerk is geworden.

Eind 2021 zag ik Manu Keirse in een bomvolle kerk van de Protestantse Gemeente 'De Open Hof' in Rijssen. Hij hield een lezing

over bovengenoemd standaardwerk. Half juli dit jaar was ik aangenaam getroffen toen ik een interview over hem las in een dagblad. Voor mij reden om een uittreksel te schrijven, mede gemotiveerd door de mooie uitspraken die erin voorkomen. Om te beginnen een stelling van Manu, welke luidt: "Sterven is essentieel voor de kwaliteit van ons leven." Met die stelling wordt de toon gezet van het interview, welke neerkomt op zijn gevecht tegen de onbespreekbaarheid van de taboe 'dood'.

Als 7-jarige maakte hij het sterven van zijn oma mee. Zij werd 70 jaar en kon haar dood volledig accepteren. Ze riep haar kleinkinderen aan haar sterfbed. Ze vroeg alle aanwezigen te bidden voor een spoedig overlijden. Wat een verschil in onze tijd waarin mensen gelegen op een IC, de dood nog steeds proberen weg te duwen. Zijn oma rondde haar leven zorgvuldige af met het schrijven van instructies. De kiem werd toen gelegd waardoor Manu in België de grondlegger is geworden van wat heet 'vroegtijdige zorgplanning'. Immers in de laatste periode van je leven kan je veel oplossen, wat voor de nabestaanden een groot verschil kan uitmaken.

Zo ook zijn eigen moeder. Zij stierf nog eerder. Slechts 63 jaar werd zij en ook zij accepteerde haar lot. Met die acceptatie maakte zij het makkelijker voor de achterblijvende kinderen. Drie weken voor haar dood zei ze tegen Manu: "Je mag nu naar huis, ik heb alles met je besproken wat ik voor mijn vertrek uit dit leven met je wilde bespreken." Het zijn woorden van geruststelling, zowel voor zijn moeder als voor Manu zelf. Zij stierf te vroeg, maar Manu heeft ondanks dit grote verlies er een goed gevoel aan overgehouden. Geen opstandig verdriet, maar een voldaan verdriet. De laatste maanden van haar leven waren misschien de meest kostbare van zijn leven.

Met de manier waarmee wij omgaan met de dood is vooruitgang geboekt. Over een ziekte als kanker wordt meer vrijelijk gesproken. Mede omdat in 70% van de gevallen sprake is van genezing. Echter Manu is niet overtuigd van een andere mentaliteit. Hij constateert nog altijd dat het taboe van sterven en dood niet is opgenomen in de studie geneeskunde. De studie is erop gericht 'om de dood te weren'. Iedere dode wordt eigenlijk gezien als een nederlaag. Manu wil daarom dat de dood niet alleen persoonlijk maar ook maatschappelijk wordt herwaardeerd.

Stel dat je bij je eigen uitvaartviering jezelf in de kist ziet liggen. Wat zou je willen horen van de toespraken? Welk soort ouder, partner of mens je bent geweest? Schrijf dat af en toe eens voor jezelf op. Vanzelf ga je dan anders om met je levensproblemen. Het besef groeit dat je ooit al de vergaarde rijkdom zult moeten achterlaten. Je kijkt op bezit relatieveert. En als je voor ogen houdt dat morgen het leven voorbij kan zijn, dan zou het kunnen dat je niet meer goed kan slapen voordat er een levensconflict is opgelost. In dat licht beziet Manu het sterven als een essentieel onderdeel van de kwaliteit van ons leven. De eindigheid van het leven onder ogen durven zien, bepaalt niet alleen de kwaliteit van het eigen leven, maar uiteindelijk ook die van de samenleving.

Als iemand dood is, betekent dat niet dat hij er niet meer is. Hij verhuist alleen van de buitenwereld naar het hart van degenen die van hem houden. Daar kun je nog altijd met hem in gesprek gaan, ook al ontvang je geen antwoorden. Een goede therapeut zwijgt ook veel. Door te luisteren probeert hij mensen zelf hun antwoorden op de vragen te laten vinden. Het praten tegen een overledene kan dus helpen. Als je hem of haar gekend hebt, weet je hun antwoorden.

Manu Keirse is niet overtuigd van een hiernamaals. Wel dat er na de dood 'iets' is. Concreet voor Manu is dat 'iets' een voortleven in de herinnering van mensen voor wie je iets betekende. Zijn levensspreuk is: "De betekenis van het leven ligt in het verschil dat je maakt in het leven van de anderen." Hij vervolgt verder met: "Mensen overleven hun dood door niet alleen met zichzelf, maar ook door met iets buiten zichzelf bezig te zijn. Denk daarom na wat je voor de wereld kunt betekenen, in plaats van wat de wereld voor jou moet betekenen."

Volgens mij zal een maatschappelijke herwaardering van de dood hand in hand gaan met een andere kijk op het onderwerp euthanasie. Dit alles kan leiden tot een gelukkiger samenleving. Veelzeggend in deze is dat ik ontdekte dat tot Manu's oeuvre een boek behoort met de titel:

'Anders leven: Pleidooi voor een humanere en meer verbonden samenleving'

Gerard van Brussel

Profeet op de vlucht

Al zoeken we naar luchtigheid en ontspanning deze zomer, laten we toch maar ons best doen niet naïef te zijn. Er is te veel gaande in deze huidige wereld. Dat leren we ook van een verhaal van de mysticus Rumi, dat door de uit Iran gevluchte schrijver Kader Abdolah vertaald werd. We geven het aan U mee: **Profeet op de vlucht – Rumi** – vertaald door Kader Abdolah in "Wat je zoekt, zoekt jou"

"Isa (Jezus), de zoon van Maria, vluchtte richting de bergen, hij rende hard en keek telkens achterom alsof een kudde wilde leeuwen hem op de hielen zat.

Een herder zag hem, herkende hem en riep: "Isa! De boodschapper van God! Waarom ren je zo halsoverkop weg? Niemand achtervolgt je. Wat betekent dit?"

Maar Isa rende zo hard dat hij de herder niet hoorde. De man rende hem achterna en riep: "Profeet! Kan ik U ergens mee helpen?"

"Ren me niet achterna!" riep Isa terug en hij struikelde en viel in de bosjes.

De herder hielp hem overeind en zei: "Profeet! Wat is er gaande?"

"Ik vlucht weg uit de klauwen van de domme mensen. Ik kreeg het benauwd van de arrogante mensen, van de wraakzuchtige mensen, van de leugenaars, van de zieke roddelaars en klets-kousen. Ik vlucht van die mensen weg om me te redden van hun vergif!"

"Maar Isa", zei de herder verbaasd. "U bent een profeet! U roept de doden tot leven. U geeft zicht aan de ogen van de blinden en gehoor aan de doven. U laat de dode vogels weer vliegen. U kunt alles. Waarom doet U dan niets voor die mensen? Help ze! Bevrijd ze van leugens, roddels, en van hun domheid. "

"Ik heb het jarenlang geprobeerd, maar het helpt niet. Het is onmogelijk", zuchtte Isa. "God heeft het Zelf ook geprobeerd. Het lukt Hem ook niet. God heeft me net gezegd om weg te vluchten van zulke mensen."

Isa zei dit en vluchtte daarna verder richting de hoogste berg.

Bijdrage van Jeanne Traas

De weg is niet de weg. De weg is hoe je hem bewandelt.

De ontmoetingen in deze lente en zomer hebben vooral bestaan uit contacten met de gezondheidszorg. Op 10 maart kreeg mijn partner een signaal, waardoor we in het ziekenhuis, het thoraxcentrum in Enschede, terecht kwamen. Uit verschillende onderzoeken van zijn hart bleek dat de aortaklep vervangen moest worden en dat in de hartkransslagader, links, 2 ernstige vernauwingen waren aangetroffen, waarvoor een omleiding gemaakt zou worden. De openhartoperatie is op 21 juni uitgevoerd. En is, God dank, goed geslaagd. Vorige week heeft Henny voor het eerst cardiofitness gehad, we fietsen alweer kleine afstanden en ook dat gaat goed. Nog niet wetende wat hem te wachten stond, heeft mijn partner in de nacht van 10 maart zich vastbesloten voorgenomen om vol vertrouwen aan alle onderzoeken en bevindingen mee te werken. Zijn houding deed mij denken aan de woorden van de Spaanse dichter Juan Ramón Jiménez: **'De weg is niet de weg. De weg is hoe je hem bewandelt.'**

De bezoeken aan chirurg, cardioloog, verpleegkundigen, fysiotherapeuten enz. waren bijzonder open, vriendelijk en professioneel. We zijn zeer tevreden over dit centrum

Tijdens een van mijn bezoeken aan Henny op de IC, kwam ik, in de wachtruimte, in gesprek met een moeder en dochter uit Winterswijk. De moeder vertelde dat zij en haar man, op de screening {dit is een dag waarop er kleine testjes worden gedaan en je in gesprek komt met alle artsen en fysiotherapeuten, die betrokken gaan worden bij de operatie} opgehaald werden uit

Winterswijk door een gepensioneerde man in een grote auto, die hen naar het ziekenhuis bracht. Van de chauffeur hoorden zij dat deze service door de cardiologen en chirurgen van het thoraxcentrum zélf betaald werd. Van dit initiatief kon iedereen gebruik maken als de betreffende personen niet meer zelf wilden of durfden te rijden of niet met de trein wilden reizen. De chauffeur werd door de chirurgen en cardiologen van het thoraxcentrum zelf betaald en de auto was gekocht door de chirurgen en cardiologen.

Behalve dit mooie gebaar naar de patiënten had het thorax centrum nog een initiatief. Van de vrouw uit Winterswijk weet ik dat ze gratis een week mocht logeren in een appartement, vlak bij het ziekenhuis. Volgens haar huurden chirurgen en cardiologen deze appartementen voor mensen die verderaf woonden, zodat zij voor bezoeken niet op en neer hoefden te reizen.

Wat is het toch fijn dat deze mensen meedenken met hun patiënten en hun omgeving.

Bij deze wil ik alle leden hartelijk bedanken voor hun medeleven en belangstelling voor Henny en mij. En voor de mooie bloemen die we mochten ontvangen van het bestuur en leden van de Vrijzinnigen. Hartelijk dank voor deze liefdevolle steun in deze spannende tijd.

Ellie Moonen

Vrijzinnigen Oost-Twente

Bestuur

Voorzitter

H.R. Eijgelaar,
06-22480528
h.r.eijgelaar@kpnplanet.nl

Secretaris

M.J. Keizer,
06-14034460
secr.aanderegge@gmail.com

Penningmeester

G.van den Brink,
06-295355015
gerritvdbrink@hotmail.com

Website

www.vrijzinnigenoosttwente.nl

Werkgroep

Contactpersoon financiële administratie

H.A. Bosch-Huve
06-51595252
haboschhuve@gmail.com

Aandachtsgroep

Anneke Scholten-Bottema,
053-4282281
anneke@vrijzinnigenoosttwente.nl

Ledenadministratie en vervoersdienst:

Wilt u gehaald en gebracht worden of hierbij helpen?

Ellie Moonen,
074-2500746
eamoonen@kpnmail.nl

Ere-voorzitter: W. Bongers

* Hattem 27.07.1913 Enschede 25.02.2004

Ere-lid: B. Pasman

* Neede 15.12.1925 Hengelo 19.03.2011

Vrijzinnigen Aan de Regge

Het ijsvogeltje

Symbool van rust te midden van woelige baren. Aan de Regge komt deze kleurrijke vogel gelukkig in steeds grotere getale voor. Voor ons 'Aan de Regge' staat de ijsvogel voor veelkleurigheid en schoonheid.

Wie zijn wij?

Vrijzinnigen aan de Regge is een vereniging, die vanuit de vrijzinnige traditie voorwaarden wil scheppen in kennisneming van diversiteit in religie en spiritualiteit.

Ruimte bieden en voorwaarden scheppen in en om de persoonlijke beleving rondom zingevingsvraagstukken, nu en in de toekomst.

Dit is waar 'aan de Regge' voor staat.

Bronnen buiten de bijbel krijgen gelijkwaardige ruimte in onderzoek en toetsing op universele waarheden en geloofsinhoud.

De dialoog wordt respectvol aangegaan, opdat eenieder recht gedaan wordt in eigen overtuiging en geloof.

Wij kennen geen dogma's of absolute waarheden.

Ons credo is:

"Onderzoek alles en behoud het goede".

Vrijzinnigen aan de Regge is een afdeling van de landelijke organisatie Vrijzinnigen Nederland. Het bureau van deze organisatie is gevestigd:

Paulus Borstraat 37, 3812 TA Amersfoort

Onze website: www.vrijzinnigen.nl/aan-de-regge

Het Bestuur

Voorzitter

H.R. Eijgelaar,

06-22480528

h.r.eijgelaar@kpnplanet.nl

Secretaris M.J. Keizer

06-14034460

secr.aanderegge@gmail.com

Penningmeester G. Van den Brink

06-29535015

gerritvdbrink@hotmail.com

Het IBAN rekeningnr. is NL55 SNSB 0918 2390 95

tnv. Vrijzinnigen aan de Regge

Lid M. Brinksma
0548-519446
mbrinksma11@kpnmail.nl

Lid S. Lub-Koedijk,
06-29566382
suze.koedijk@gmail.com
A.F. Veltien-Witteveen
06 52240525
anki_veltien@hotmail.com

Voorganger

N. Swen-Fischer
[06-22497969](tel:06-22497969); nico@swen.nu

Pianist /organist

J. Lammers

Website

<http://vrijzinnigen.nl/aan-de-regge>

'LOVE' door de Oekraïense kunstenaar Alexander Milov

Dit kunstwerk symboliseert twee volwassenen die, na onenigheid, elkaar hun rug hebben toegekeerd. Ondanks dat zoekt hun innerlijke kind naar verbinding!

De jaren hebben ons veel geleerd, maar wat we vaak niet los kunnen laten is ego, haat en wrok. Dat weerhoudt ons ervan om te vergeven en vooruit te komen. De vrije geest, gesymboliseerd door de kinderen, is onze werkelijke natuur.

Dit is het Zomernummer 2023 voor leden van de afdelingen Vrijzinnigen Oost-Twente en Vrijzinnigen Aan de Regge.

Lay-out : Anki Veltien-Witteveen
Ontwerp foto voorpagina : Hans Zwiars

Het drukken van ons blad is in handen van Cantique Rijssen

